

Een passend woord

Van Roland Smulders verschenen eerder:

Een spoor van Adam, roman

Geef mij de schuld, roman

Parels en draken, columns

Weg naar de vrijheid, roman

Bij deze dan, columns

Gewoon anders, verhalen

De stoel van Fred, verhalen

Ze doen het er gewoon om, columns

Palabinda, verhalen

Raar blijft het, columns

Tegen het licht, columns

Ik bedoel maar, columns

Het is maar hoe je het bekijkt, columns

Corona en andere ongemakken, columns

Geen zorgen, columns

Met het oog op Oisterwijk, columns

Luis in de pels, columns

Diepzinnig bezig, columns

Een passend woord

Roland Smulders

Schrijver: Roland Smulders
Coverontwerp: Roland Smulders
ISBN: 9789464353488
© 2021 Roland Smulders

Wieke

Je kunt Wieke op verschillende manieren beschrijven. Het ligt er maar aan volgens welke maatstaf je wilt oordelen. Ze oogt als een wat naïeve vrouw van ergens tussen de dertig en de vijftig, misschien zegt dat alles wat iemand moet weten om zich een beeld van haar te vormen. Een onbestemde vrouw van onbestemde leeftijd. Een vrouw die ergens tijdens haar ontwikkeling vergeten is verder te lopen.

Kwaad zit er niet in. Je hoeft alleen maar te kijken om dat te weten. Ze is het type vrouw dat zelf niet rookt, maar in noodgevallen direct op zoek gaat naar lucifers om een ander uit de brand te helpen. Een leuke tijd zul je niet met haar hebben, maar je mag wel roken. Zelf heb ik mijn mening klaar zodra ik haar op televisie zie: Wieke is een vrouw voor de zweethut.

Ik verdeel het vrouwelijke deel van de mensheid sinds enige tijd in categorieën. Er zijn vrouwen die het leven nemen zoals het komt en er zijn vrouwen die met een gekleurde doek om de verder blote lendenen in een zweethut kruipen om daar te verbinden met andere zweethutjes. Je komt nergens zo fijn bij jezelf als in een door gloeiende stenen opgewarmde tent. Ze hebben de gewoonte overgenomen van de natuurvolkeren, heb ik begrepen. In de ogen van de Wiekes van deze wereld is wat van die kant komt onbedorven en puur.

Er zijn meer mensen die in een sauna duiken. Finnen en gays lusten er ook pap van, maar niet om fijn bij zichzelf te komen en zeker niet gehuld in een gekleurde doek. Ze hebben een kater of een erectie waar ze van verlost willen worden. Bij Wieke moet je met die onzin niet aankomen. Drinken doet ze alleen brandnetelthee en aan een erectie wil ze niet eens denken.

Mannelijke zweethutters zijn in haar beleving uitdrukkelijk van deelname uitgesloten.

Voor het brein is een verblijf in de zweethut niet goed. Dat bewijst Wieke door het ene foute antwoord na het andere te geven. Hersenen houden niet van hitte. Ik vrees het ergste voor haar. Als ze niet stopt met die ongezonde hobby, valt er straks niets meer te vinden bij zichzelf. Ze moet later niet zeggen dat ik haar niet heb gewaarschuwd.

De nieuwe mens

Als het aan de toekomstvoorspellers ligt, heeft de mens zijn langste tijd gehad. Wie denkt dat ik spoken zie, heeft de laatste tijd duidelijk niet opgelet. Je kunt tegenwoordig de televisie niet aanzetten of het onderwerp komt in een of andere vorm aan de orde. Robots kunnen ons binnenkort op alle terreinen vervangen en ze stellen ons dankzij kunstmatige intelligentie voor we het door hebben in slimheid compleet in de schaduw. En de gevolgen zijn verstrekkend. Ouderen krijgen voortaan gezelschap van een eigen robotvriendje en samen gaan ze dan de robohond uitlaten bij de dichtstbijzijnde oplaadpaal uitlaten. Eind goed, al goed.

Die hond is de nieuwste vondst van onze doorgedraaide Frankensteins en ze zijn er bijzonder over te spreken. Het ding is zo lelijk als de nacht, maar echte honden heb je ook in alle soorten en maten. Ouderen zien de dingen toch niet meer zo scherp. De batterij op pootjes heeft de toekomst en het scheelt bovendien een hoop zakjes en gevloek op het trottoir. Vergeet God en Zijn schepping. Wij gaan verder waar Hij niet durfde te gaan. Aan de horizon gloort de dageraad van de nieuwe mens en deze keer kunnen wij zeggen dat het goed is.

Zelf juich ik de nieuwste ontwikkelingen niet toe. Computers zijn gemaakt om stukjes te schrijven en foto's op te slaan. Als je iets zoekt om mee te praten of om mee te gaan wandelen, dan kun je beter voor iets levends kiezen. De nieuwe mens en zijn beste vriend zijn dingen met printplaten en draadjes. Ondanks alle kunstmatige intelligentie en verkooppraatjes net zo levenloos als een stuk steen.

Gelooft iemand echt dat de mens evolueert tot een betere versie van zichzelf als we vervangen worden door een verzameling

schroefjes? Dan ben je toch niet te redden. Als de laatste mens de laatste adem uitblaast, is het einde oefening. En wie dan de computer nog even uitlaat, hoe ik niet te weten.

Het zal mijn tijd wel duren, neem ik aan. Met de realiteit van de nieuwe mens mogen latere generaties leren leven. Maar laat niemand het wagen met een gezelschapsrobot aan te komen als ik in mijn kamertje zit te vereenzamen. Met mijn laatste krachten zal ik dat dure ding verdrinken in de toiletpot. Dat het mij in de ogen van de wetenschappers tot de Kaïn van de nieuwe wereld maakt, heb ik er graag voor over.

Vergiet op de kop

Nu dacht ik toch echt dat ik het meeste wel had gezien. ‘Als ze me willen verrassen, dan moeten ze hun best doen’, riep ik tot kort geleden vol overtuiging. Wie zoals ik ervaringsdeskundige is op het gebied van buiten de gebaande paden lopen, staat niet meer zo snel te kijken van wat de menselijke fantasie allemaal weet te verzinnen.

Ik had het mis. Mijn voorstellingsvermogen is groot, maar ook weer niet zo groot dat ik het bestaan kon bevroeden van een religie die zich tooit met de naam ‘Kerk van het vliegend spaghettimonster’. Toen ik het hoorde, dacht ik in de maling te worden genomen door een ontspoorde fan van de Muppetshow. Er kon toch onmogelijk een kerkgenootschap zijn dat zich uit vrije wil met een dergelijke naam liet opzadelen. Pas toen ik het bericht met eigen ogen op Teletekst zag, was ik bereid de mogelijkheid in overweging te nemen.

Waarin de aanhangers van deze religie precies geloven, laat Teletekst in het midden. Waarschijnlijk weten de aanhangers het zelf niet. Ze hebben hun kerk opgericht in een walm van drugs en alcohol, zonder zich te bekommeren om de administratieve details. Misschien deden ze eenmaal nuchter nog een poging, maar zagen ze al snel het heilloze van die exercitie in. Voor een vliegend spaghettimonster kan geen mens een zinnige onderbouwing leveren. Het enige wat ze uit hun hersens wisten te persen was het voorschrift dat echte aanhangers een vergiet op de kop moesten dragen. Zoals Sikhs het hoofdhaar moeten verbergen in een doek, zo moeten de vliegende spaghettimonsters zich in het openbaar vertonen met een gaatjespan. En aangezien Sikhs van de wetgever met doek op de pasfoto mogen, claimen de geslepen aanhangers van de

nieuwe religie het recht met hun hoofdbedekking op de pasfoto te mogen. Gelijke monniken, gelijke kappen, zou je kunnen zeggen.

De rechter verwees het beroep op gelijke behandeling met een sneer naar de prullenbak. Geloven in iets absurds als een vliegend spaghettimonster kan onmogelijk serieus bedoeld zijn. Het is satire en voor satire maakt de wetgever geen uitzondering op de regels. Volkomen terecht natuurlijk om zo te oordelen. Straks beweren de liefhebbers van carnaval ook dat ze aanhangers van een religie zijn en willen ze allemaal met pet en rode zakdoek op de foto. Er zijn gevaren die we beter in de kiem kunnen smoren.

Touringcar

In het verkeer hoor je niet met andere dingen bezig te zijn. We hebben het allemaal geleerd: handen aan het stuur en ogen op de weg. Voor je het weet steekt een kind over en dan is het te laat om nog op tijd te remmen. Dat de politie een scherp oog heeft voor chauffeurs die achter het stuur zitten te bellen of de ingekomen berichten even beantwoorden is dan ook begrijpelijk.

Nu zit de politie echter met een probleem. Om een bekeuring te kunnen uitschrijven, moet een agent wel met eigen ambtsedige ogen zien dat een chauffeur aan het klooiën is. En in het geval van een vrachtwagen is dat geen eenvoudige opgave. De doorsnee politiewagen is er te laag voor en ook motoragenten kunnen zich niet ver genoeg uitrekken. Ik kan me goed voorstellen hoe frustrerend het is door het hoogteverschil geen grip op het probleem te kunnen krijgen. Dan ga je als agent vanzelfsprekend nadenken over een oplossing.

Vol trots presenteert de politie het resultaat van waarschijnlijk de nodige brainstormsessies. Deze keer zijn de zondaars gloeiend de sigaar. Niemand houdt er serieus rekening mee dat de touringcar die voorbij komt tot de nok is gevuld met ijverig pennende dienders. vrachtwagenchauffeurs hebben het ook veel te druk om op te letten. Uit hun ooghoek zien ze misschien wel dat een van de passagiers de telefoon pakt, maar ze realiseren zich niet, dat het is om hem erbij te lappen.

‘Laatst hadden we er eentje die geheel met zichzelf bezig was’, vertelt de politiewoordvoerder lachend aan geïnteresseerde journalisten. Verdere uitleg is overbodig. De journalisten komen niet voor het eerst buiten. Ze hebben geen toelichting nodig om het beschamende beeld voor zich te zien. Chauffeur is een

eenzaam beroep. Je zit daar maar de hele dag in je cabine met je hormonen te vechten. Het is echt dubbele pech om juist dan betrappt te worden door een hele buslading agenten. Zie dat maar aan de baas uit te leggen. Hij gaat geen hand geven, verkondigt de agent die de chauffeur op een rustige plaats aan de kant heeft gezet. Van die beleefdheid kunnen ze in dit geval maar beter afzien.

Bankactivist

Het schrijven van columns voor mijn blog heeft iets verslavends. Ik ben in mijn leven aan van alles en nog wat verslaafd geraakt, van koffie en roken tot andere vervelende gewoontes, dus eigenlijk mag het geen verrassing voor me zijn. Gelukkig is het deze keer een tamelijk onschuldige verslaving. Ik doe er geen mensen kwaad mee en mijn gezondheid hoeft er niet onder te lijden. Al met al mag ik niet klagen. En salonfähig is die nieuwe verslaving van me in ieder geval wel. De kans dat iemand me aan mijn haren naar de hulpverlening sleept is voor zover ik kan beoordelen te verwaarlozen.

Soms stel ik me die ene belangrijke vraag. Waarom doe ik het mezelf aan? Ik moet voor die vraag in de juiste stemming zijn, na middernacht lukt het beter dan overdag, maar dan gaat de filosoof in mij ook helemaal los. Waarom? De columns worden gelezen door een kleine groep volgers. Doe ik het daarvoor? Ze zijn vrij trouw, maar ook weer niet zo trouw dat ze besluiten mijn boeken ook te gaan lezen. Ik hoop nog steeds dat het zover komt, maar wapen me geestelijk alvast voor de teleurstelling die op me wacht.

Er zijn meer schrijvers die een blog bijhouden. Ze vertellen trots hoelang het nog duurt tot het eerste boek verschijnt en ze laten de volgers meegenieten van de uitreiking van het eerste exemplaar en de signeursessie in de plaatselijke boekwinkel. In tegenstelling tot mij hebben ze begrepen wat de bedoeling van een auteursblog is. Het komt niet in hun hoofd op de wereld te bestoken met bespiegelingen waarop niemand zit te wachten. Van hun boeken worden ook beduidend meer exemplaren verkocht. Het is een causaal verband dat ik als buitengewoon onrechtvaardig ervaar.

Toch gooi ik mijn laptop niet met een welgemeend 'bekijk het maar' in de hoek. Morgen zit ik hier weer, terwijl de wereld buiten al lang en breed ligt te slapen. Er is altijd wel een onderwerp waar ik het nog even over wil hebben. Zittend op mijn bank maak ik me druk over kleine en grotere dingen die ik in mijn eentje niet kan veranderen. Misschien is er nog iemand die wil luisteren naar mijn pleidooi voor de kleine man. En ik doe het met volle overgave. Zo ben ik nu eenmaal: Een bankactivist in hart en nieren.

Opmars van de mannenrok

Een man in een rok ziet er belachelijk uit. Het spijt me als ik nu de nodige Schotten tegen de behaarde knieën schop, maar de waarheid moet een keer gezegd worden. Kappen met die onzin. Mannenbenen zijn over het algemeen te krom en knoestig voor de openbaarheid. De enige manier om er nog iets van te maken, is ze te verhullen in een lange broek.

Waarom vind ik het nodig deze open deur in te trappen? Dat zal ik vertellen. Omdat er gevaar dreigt en ik later niet het verwijt wil krijgen dat ik niet heb gewaarschuwd. Als het aan de modekoningen ligt, paraderen binnenkort alle mannen in een meer of minder frivole rok door het leven. We leven in een tijd van een andere kijk op genderneutraliteit. Zoiets kan voor wat onze lichaamsbedekking betreft niet zonder gevolgen blijven. Vrouwen trekken al langer de broek aan, nu is de man aan de beurt over zijn masculiene schaduw te springen en eindelijk van het idee af te stappen dat alles met een rok bedoeld is voor de jacht. Om ons voor te bereiden op die onontkoombare cultuurshock jagen ze alvast hun mannelijke modellen op die manier gekleed de catwalk op.

De commentaren op televisie zijn laaiend enthousiast. Alleen Peter R. de Vries sputtert voor de vorm nog wat tegen. Hij is de uitzondering op de regel. Niemand wil tegenwoordig de verdenking op zich laden een seksistisch varken te zijn. Voor je het weet hang je in een tweet aan de publieke schandpaal en kun je de toekomst wel op je buik schrijven. De enige goede man is een man van wie niets te vrezen valt, een man in een rok dus.

Peinzend sta ik 's morgens voor de spiegel. Ik stel me voor hoe ik er uitzie in een rok. Vrolijk stemt de aanblik me niet. Mijn benen zijn in vergelijking met de rest aan de korte kant. Ik doe denken

aan een cherubijn uit de koker van Rubens. Het lijkt me geen goed idee daar nog eens extra te aandacht op te vestigen. Als ik een korte broek aantrek, zie ik er al uit als een clown in het circus. Je wilt het effect niet meemaken als ik me op straat vertoon met een rok om de brede heupen. Er zijn dingen die zelfs ik de mensheid wil besparen. En de vrouwen kunnen gerust zijn: ook met een gewone broek aan valt er van mij weinig te vrezen. Die beentjes van mij zijn niet gemaakt voor de jacht op groot wild.

Touwen bij de hand

Een columnist is nog steeds boos dat in 1996 de Elfstedentocht niet doorging, omdat de organisatie het niet vertrouwde. Bestolen voelt hij zich. an hem hadden er best vijftig mensen door het onbetrouwbare ijs mogen zakken. Er sterft altijd wel iemand. Gewoon touwen bij de hand houden en niet zo bang zijn voor wat er allemaal wel niet kan gebeuren.

Nederland is misschien het enige land waar we een serieus journalistiek programma maken over een sportevenement dat er nooit is geweest. We komen zoveel te kort dat we ruim twintig jaar later nog steeds woedend zijn op de lafaards die onze pret hebben bedorven. Dat het jaar daarop wel een Elfstedentocht werd verreden, doet daar niets aan af.

Het is weer hetzelfde liedje dat ik elk jaar opnieuw moet aanhoren. Zodra de temperatuur daalt komen we collectief in een soort zinsbegoocheling terecht en leven we onze droom van eeuwige glorie. Er komt heus nog wel een tocht, troosten we elkaar als de lente onherroepelijk aanbreekt. Het zal best, maar of wij dat dan ook meemaken, is de vraag. Volgens mij is de kans groter dat we het voorlopig zonder nieuwe nationale held moeten stellen.

Echt erg vind ik het niet. De laatste Elfstedentocht vond ik nogal tegenvallen. Het is vloeken in de kerk, dat weet ik, maar wat ik zag waren gewoon schaatsende mannen op een sloot. Mannen die met hun professionele materiaal bezig waren de zoveelste marathon van het seizoen af te raffelen.

De boze columnist heeft op één punt volkomen gelijk: tijdens een Elfstedentocht hoeven de deelnemers het niet gemakkelijk te hebben. Ze moeten lijden onder temperaturen ver onder het vriespunt met kranten rond de edele delen, in wakken belanden

en klappertandend hun weg vervolgen, in een enkel geval zelfs sterven voor de goede zaak. Een echte Elfstedentocht mag niet lijken op een van de vele marathons op het natuurijs van een sintelbaan.

We hebben de romantiek de das omgedaan, dat is het probleem. Het leeuwenhart vervingen we door op de situatie toegesneden pakken, speciaal ontwikkelde schaatsen en transplantaties voor de perfecte ijsvloer. Camera's brengen elke centimeter in beeld en moderne communicatie smoort elke onvoorziene gebeurtenis is de kiem. Het spijt me voor de columnist, maar zijn touwen kan hij thuis laten. Voor een slap aftreksel hoeven van mij geen mensen het leven te laten.

Op het strand

De laatste tijd is er van alles te vinden aan onze kust, maar het volgende bericht vond ik bijzonder genoeg om het niet te laten wegdrukken door alle commotie over ronddobberende containers. Voor de derde keer in korte tijd is namelijk een Duitse urn gevonden op een van onze stranden. Ze zijn volgens de bijgeleverde uitleg net als de containers van een boot gevallen toen het de bedoeling was de inhoud in zee te strooien. Mogelijk is het natuurlijk, maar het kan ook een smoesje zijn om lastige vragen en een diplomatieke rel te ontwijken. Voor hetzelfde geld zijn die dingen achtergelaten door Duitse toeristen. Wie zegt mij dat het daar geen gewoonte is hun dierbare overledenen aan onze kust bij te zetten? Dat graven van kuilen en uitspreiden van handdoeken heb ik altijd al verdacht gevonden.

‘Over de doden mag je geen grappen maken’, zullen sommige mensen zeggen. Ze hebben gelijk. Normaal doe ik dat ook niet, maar in dit geval maak ik graag een uitzondering. Duitsers die hun urnen bij ons op het strand komen parkeren, hebben genoeg gevoel voor humor om het te kunnen verdragen. ‘Hij ging vroeger al graag naar de kust’, zegt de Duitser grijnzend, als iemand hem vraagt waar hij zo snel met de overleden grootvader is gebleven. ‘Nu kan hij op zijn gemak in de richting van Engeland kijken.’

We kunnen het beste niet al te veel aandacht aan het incident besteden. Duitse grootvaders in urnen doen geen vlieg kwaad. Het was riskanter toen ze nog niet waren verpakt en in die tijd lieten we hen ook binnen. Bovendien worden er ongemerkt veel urnen gelegd in de Noordzee. Je hoort niemand over de asbakken die niet overboord vielen. Al die as spoelt bij ons op

het strand. Strikt genomen zitten we in de zomer op een soort knekelveld aan onze ijsco te likken en geen mens maakt zich er druk over. In zekere zin getuigt het wel van goede manieren de boel netjes in een urn te stoppen en de as niet zomaar op goed geluk bij ons in de natuur achter te laten. Van mij mogen de Duitsers hun urnen dan ook best aan de kust neerzetten. Wel een beetje ordentelijk natuurlijk. Een rommeltje moeten ze er niet van maken. En geen handdoek eroverheen om aan te geven dat de urn bezet is. Die onzin bewaren ze maar voor thuis.

Betogen

Klimaatbetogers in Londen lijmen zich voor de goede zaak met superlijm vast aan de bus. De politie heeft er de handen vol aan om de lolbroeken los te krijgen. Helemaal fout natuurlijk. Ongewenst gedrag moet je negeren en niet belonen met aandacht. Laten zitten dus. Zelfs superlijm heeft niet het eeuwige leven.

Voor de betogers wordt het wel even aanpoten. Er mag geen vertraging ontstaan. Om te voorkomen dat de chauffeur steeds moet uitleggen waarom er iemand aan de bus kleeft, kan het vervoersbedrijf het beste een bordje ophangen. Daar kan meteen de waarschuwing op de ongewenste passagier niet te voeren voor de bus bij het eindpunt is aangekomen.

Om betoger te zijn, moet je veel in je mars hebben. Een laken met wat leuzen beschilderen kan iedereen, maar daarmee tel je in die wereld niet mee. Het is hoogstens aan te merken als een voorzichtige eerste stap op het juiste pad. Een actievoerder die indruk wil maken, zet zijn of haar angst opzij en verricht grootse daden uit naam van het klimaat of de wereldvrede. In een rubberboot gaat de held walvisvaarders te lijf, kerncentrale worden bezet, tuinkabouters bevrijd: geen zee gaat te hoog. En als het moet, deinst een betoger er dus ook niet voor terug zichzelf als wapen in de strijd te gooien. Zoals een terrorist met een bomvest, sluipt hij met een tube lijm naar de dichtstbijzijnde bus en hecht zich aan de carrosserie.

Ik ben te teer gebouwd voor zulke daden. Heldhaftigheid moet in het bloed zitten, anders wordt het niets. In een rubberboot krijg ik last van mijn ingewanden en voor een duik in de oceaan ben ik niet zeker genoeg van mijn zwemkunst. Misschien durf ik me nog wel aan een bus te plakken, maar dan moet ik er wel

zeker van zijn dat de politie haast maakt. Te lang hoeft het van mij niet te duren. En natuurlijk alleen als de chauffeur belooft netjes te blijven staan. Ik vind het klimaat belangrijk, maar ik ga er niet voor langs een bus rennen.

Als ik de voor- en nadelen van betogen op een rij zet, lijkt het me beter dat ik aan de kant blijf staan om de strijders aan te moedigen. Zulke mensen moeten er immers ook zijn. Demonstreren heeft weinig zin als niemand het ziet. Volhouden, kanjer. Nog enkele kilometers en je hebt je punt gemaakt.

Fitheidseisen

Het nieuws staat meestal garant voor een bedorven humeur. Verdwenen kinderen, bommen op weerloze burgers, bouwbedrijven die de belastingbetaler door het maken van onderlinge afspraken een poot uitdraaien: de wereld is een oord waar je niet vrolijk van wordt.

Maar deze keer is er voor de verandering wel iets positiefs te melden. De fitheidseisen voor toelating tot de politieacademie worden op een aantal punten versoepeld. Daar wordt een mens toch blij van. Voortaan kunnen ook Nederlanders met een gemiddelde conditie hun droom van een leven in blauw waarmaken. Niet langer is het nodig te voldoen aan een soort van Olympische limiet. Als ze de eisen ver genoeg naar beneden bijstellen, kom ik misschien zelfs in aanmerking. Het lijkt me best leuk om rond te rijden in een politiewagen en foutparkerende bejaarden op de bon te slingeren. Mooi is het niet, maar er schuilt toch een kleine sadist in mij. 'Wat denken wij dat wij aan het doen zijn?', vraag ik, terwijl mijn hand al naar het bonnenboekje grijpt.

Toen de eisen nog hoog waren, maakte ik geen schijn van kans. Van mijn fitheid moest ik het als jongeman al niet hebben. Bij de jaarlijkse sportdag kreeg ik steevast het laagste diploma, omdat de school het niet kon maken mij als enige met lege handen naar huis te sturen. Ik wil maar duidelijk maken dat ze mij vroeger niet eens hadden toegelaten tot de selectie van de politieacademie.

Het is jammer dat de eisen nu pas worden versoepeld. Inmiddels zal het wel mijn leeftijd zijn die roet in het eten gooit. Ben ik nog wel te redden? Tegen de tijd dat ik uit de schoolbanken kom, kan

ik meteen met pensioen. Zelfs ik moet toch begrijpen dat zoiets geen zoden aan de dijk zet.

Eigenlijk had ik mijn carrière al helemaal uitgestippeld. Eerst enkele jaren agent spelen en vervolgens net als Baantjer het ene na het andere boek uitbrengen met een ruzie op pagina veertien en een van angst trillende bejaarde op pagina zeventig. Succes verzekerd. Maar goed, dan probeer ik er wel op een andere manier te komen. 'We waren bijna collega's', zal ik tegen de puffende agent zeggen die me aanspreekt vanwege fietsen op de stoep. Misschien wil hij de fout voor een keer door de vingers zien.

Boobytrap

Meestal gaat het goed als ik boodschappen doe. Ik wandel met het boodschappenmandje in de hand door de supermarkt en ik werk het lijstje af dat ik tevoren voor mezelf heb opgesteld. Als de welgemanierde man die ik graag wil zijn, maak ik plaats voor een oudere dame met een volle kar en een ronduit verbeterde uitstraling. Ze loopt voorbij zonder acht te slaan op mijn geste. Of het komt omdat ze thuis iemand op de bank heeft liggen, of omdat ze gewoon een onaangenaam karakter heeft, durf ik niet met zekerheid te zeggen. Het duiden van lichaamstaal is niet mijn sterkste punt, moet ik bekennen.

De laatste halte voor de kassa is bij het rek waar de flesjes Crodino staan. Hele kleine flesjes, stevig per acht stuks in karton verpakt, met alcoholvrije limonade die omgerekend naar de prijs per liter een vermogen kost. Flesjes waarvan ik de inhoud niet lekker vind. Mijn vriendin is er echter dol op en dus zorg ik ervoor dat er altijd enkele flesjes in de koelkast liggen. Normaal gesproken levert het grijpen naar de verpakking geen problemen op, maar deze keer lijkt iemand besloten te hebben mijn ochtend door het plaatsen van een boobytrap eens fijn te verzieken. Onderweg naar het mandje kiezen meerdere flesjes alvast voor de vrijheid en slaan te pletter op de tegelvloer.

Een jongeman die zich wat mij betreft veel te vroeg volwassen heeft uitgedost met een jasje en een stropdas, kijkt me verwijtend aan. Me heel snel uit de voeten maken, is in dit geval duidelijk geen optie. Hij lijkt me echt iemand die zich op school bij de leraar geliefd maakte door andere kinderen erbij te lappen. Er zit niets anders op dan op de komst van een hoofdschuddende medewerker te wachten en zo overtuigend mogelijk uit te leggen dat ik het echt niet met opzet deed. De

tactiek heeft succes, maar mijn reputatie van voorzichtige klant ligt in scherven op de grond. Voortaan zal het personeel mij extra in de gaten houden.

Bij de kassa houd ik mijn arm voor de zekerheid onder de verpakking die doorgaans alleen met grof geweld te verwijderen is. Ik moet er niet aan denken dat ook deze flesjes aan de haal gaan. Twee keer op dezelfde ochtend, is te veel van het goede. 'Nu heb ik het goed gezien', zal de knul met de stropdas zeggen. Misschien heeft hij zelf eerst aan de verpakking zitten prutsen. Ik vind het wel toevallig dat hij in de buurt was toen de ramp zich voltrok.

Voortbestaan

Ons bestaan wordt bedreigd. Nederlandse vrouwen baren te weinig kinderen om de bevolking op peil te houden. Ik hoef niet uit te leggen dat we op die manier straks weer zingen over vijftien miljoen Nederlanders. Net nu we zo lekker op weg zijn een land van betekenis te worden. Zoiets mogen we niet laten gebeuren.

In andere landen waar de bevolking met uitsterven wordt bedreigd, nemen ze het probleem serieus en komen er maatregelen uit de kast om de vrouwen weer voor het moederschap te enthousiasmeren. Bij ieder kind een zegeltje en levenslang vrijstelling van belasting bij inlevering van een volle spaarkaart. Op die manier krijg je mensen het kraambed in.

Nederland heeft geen oog voor de donkere wolken aan de horizon. Tussen de kinderen die niet geboren worden had een nieuwe Rembrandt kunnen zitten, een tweede Johan Cruyff, de volgende Wolter Kroes, maar dat zal het kabinet een zorg zijn. In de visie van de VVD horen alle vrouwen in het arbeidsproces thuis om de winst van BV Nederland nog verder op te schroeven. Als we arbeidskrachten extra nodig hebben dan halen we die wel uit Polen of zo. Op die manier zijn we ook minder kwijt voor de kinderopvang.

Zelf vind ik het wel jammer dat de Nederlander een bedreigde soort wordt. Vroeger konden we nog rekenen op Anne van Egmond van de mensenbescherming, maar daar hoor je tegenwoordig niets meer van. Deze keer staan we er helemaal alleen voor.

Wat is wijsheid? Waar we dringend behoefte aan hebben zijn ouderwetse pastoors. Je kunt ervan zeggen wat je wilt, maar ze hielden de bevolkingsaanwas wel op schema. Nauwgezet

hielden ze bij of gehuwden wel genoeg geloofsijver aan de dag legden. En als het nodig was, volgde een functioneringsgesprek aan huis. Probeer in deze tijd maar eens iemand met zoveel inzet te vinden. Je mag al blij zijn als iemand bereid is je telefonisch te woord te staan.

Misschien - ik geef geen garanties - helpt het ook als op televisie weer wat meer aandacht komt voor het behoud van de mens. Geboeid kijken we straks naar de remake van 'Open en bloot' en we haasten ons naar boven om het geleerde uit te proberen. Voor schaamte hebben we geen tijd. De toekomst van ons volk staat op het spel.

Heuptas

Mij zal het een zorg zijn aan welke kant iemand de tas draagt. Ik wist ook niet dat er regels bestaan die het regelen, dus had ik geen reden me er het hoofd over te breken. En eerlijk gezegd kan ik me er nog steeds niet druk om maken. Wat me meer interesseert, is de persoon die aan de tas vastzit. Zoiets luistert naar mijn mening wel heel nauw. Mannen mogen bijvoorbeeld alleen tassen dragen die duidelijk niet bij hun outfit horen. Een boodschappentas of verpakking voor de laptop kan wat mij betreft door de beugel, maar met een man die niet naar buiten gaat zonder zijn heuptas is iets aan de hand.

Meestal komt het door de vrouw van de man in kwestie. Ze heeft geen benul van het mannelijk gevoel van eigenwaarde en bestelt zonder even te overleggen voor haar liefste schat zo'n egomoordenaar. Hij probeert in het begin nog het ding te vergeten als ze de stad in gaan, maar zij is er als de kippen bij om hem op de omissie te wijzen.

Mijn vrouw heeft ook ooit een poging gedaan mij te kluisteren. Om haar een plezier te doen heb ik er een vakantie mee rondgelopen, toen verdween de tas naar de zolder. Ik heb er definitief afscheid van genomen toen ze niet meer in de buurt was om het te verhinderen.

De spullen die ik onderweg nodig kan hebben, vervoer ik in de zakken van mijn jas. De mensen kijken me weliswaar ook verbaasd aan als ik op zomerdagen met een jas onder de arm kom aanzetten, maar het doet verder geen afbreuk aan mijn reputatie. Ze begrijpen dat ik niet alles in mijn broekzakken kon proppen. Te veel bulten in die regio maken een te mannelijke indruk en dat wil ik ook weer niet. Ik moet er niet aan denken

dat een wildvreemde vrouw met luide stem vraagt of ik blij ben haar te zien.

Stiekem verdenk ik sommige mannen ervan dat ze hun vrouw hebben gekozen met een verborgen agenda. Aantrekkelijk is ze niet, maar ze piekert er niet over voor gek te gaan lopen naast iemand met een heuptas. Ze deelt zijn oog voor zelfrespect en als beloning krijgt ze voor Moederdag regelmatig een nieuwe tas. Een hele grote, dan kan hij op warme dagen de jas aan de kapstok laten hangen.

Complot

Op televisie zegt een vrouw niet te willen dat haar man met een kanten topje naar buiten gaat, maar dat er ook strakke mannen zijn die het zich wel kunnen veroorloven. Ik ben beland in een bespreking van het modebeeld van komende jaren. Een beangstigend beeld als je het mij vraagt. Aan kanten topjes ga ik me heel zeker niet wagen. De vrouw op televisie zal het waarschijnlijk met mij eens zijn. Strak kun je me met de beste wil van de wereld niet noemen.

Er is een complot gaande om de traditionele man te ontdoen van zijn waardigheid. Schreef ik eerder al over de mannenrok die we wat vaker uit de kast moeten pakken, nu kunnen we dus kennelijk ook niet meer zonder het nodige kant en verleidelijke lingerie. De moderne man is een travestiet, mooier kan ik het niet maken.

Vroeger kwamen zelfs mannen met een rok en het nodige kant in de kast daar zelden rond voor uit. Ze beoefenden hun hobby met de gordijnen dicht en hun vrouwen beten zich nog liever de tong af dan er met vriendinnen over te praten. Er waren grenzen aan de schande die ze over zich wilden afroepen. Zolang manlief naar buiten toe de stoere vent speelde, hielden ze de vuile was uit het zicht.

Die mooie tijden zijn voorbij. Opgehitst door de modeprofeten van RTL Boulevard weigert de moderne man nog langer genoeg te nemen met een plaats achter het gordijn. Hij wil aandacht. Dat de partner zich kapot schaamt, interesseert hem niet meer. Zijn mooie kuit en volle billen mogen best gezien worden. Zonder terughoudendheid gaat hij met andere moderne mannen in gesprek over het gevoel van kant op de onthaarde borst. Hebben de andere moderne mannen ook het gevoel dat